

RO

RO

RO

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 22.4.2009
COM(2009)163 final

CARTE VERDE

Reforma politicii comune în domeniul pescuitului

CARTE VERDE

Reforma politicii comune în domeniul pescuitului

CUPRINS

1.	O viziune a pescuitului european în 2020	4
2.	Introducere	5
3.	Politica actuală în domeniul pescuitului și rezultatele sale	7
4.	Corectarea celor cinci probleme structurale ale politicii.....	8
4.1.	Soluționarea problemei adânc înrădăcinate a supracapacității flotelor	9
4.2.	Identificarea obiectivelor de politică.....	10
4.3.	Concentrarea cadrului de luare a deciziilor asupra principiilor fundamentale pe termen lung.....	11
4.4.	Încurajarea asumării de către sectorul industrial a unei mai mari responsabilități în procesul de implementare a PCP.....	12
4.5.	Dezvoltarea unei deprinderi de respectare a legii	14
5.	Îmbunătățirea în continuare a gestionării pescuitului european.....	15
5.1.	Un regim de pescuit diferențiat în vederea protejării micilor flote costiere?.....	15
5.2.	Punerea în valoare a pescuitului european	16
5.3.	Stabilitatea relativă și accesul la activitățile de pescuit costiere	17
5.4.	Comerțul și piețele – de la navă la consumator.....	18
5.5.	Integrarea politicii comune în domeniul pescuitului în contextul mai larg al politicii maritime	20
5.6.	Baza de cunoștințe în serviciul politicii	21
5.7.	Politica structurală și sprijinul financiar public	22
5.8.	Dimensiunea externă.....	23
5.9.	Acvacultura	26
6.	Etapele următoare.....	27
7.	Exprimați-vă opinia.....	28
8.	Acronime.....	28

1. O VIZIUNE A PESCUITULUI EUROPEAN ÎN 2020

Sursa principală de proteine animale de înaltă calitate și de grăsimi sănătoase pentru indivizi, și anume peștele, reprezintă din nou o piață în creștere și s-a întors printre alimentele consumate cu regularitate de mai mult de jumătate de miliard de cetățeni europeni. Reducerea continuă a capturilor efectuate de flota europeană a încetat în jurul anului 2015. Deși Europa continuă să se bazeze în special pe importuri de pește, tendința începe să se inverseze. Peștele pescuit sau produs în Europa este apreciat și recunoscut de consumatori drept un produs de înaltă calitate.

Pescuitul excesiv generalizat, având un impact considerabil asupra economiilor din regiunile costiere ține de trecut. Aproape toate stocurile de pește din Europa au fost refăcute până la limitele randamentului maxim sustenabil. Pentru numeroase stocuri acest lucru înseamnă că ele au crescut considerabil față de nivelurile din 2010. Pescarii câștigă mai mult de pe urma acestor populații de pești care au dimensiuni mai importante și sunt constituite din pești maturi și mai mari. Tinerii din comunitățile costiere consideră din nou că pescuitul este o modalitate interesantă și stabilă de a-și câștiga existența.

Industria europeană a pescuitului a devenit cu mult mai solidă din punct de vedere financiar. Segmentul industrial al flotei este eficient și nu are nevoie de sprijin financiar public. Acesta utilizează nave care respectă mediul, iar dimensiunile sale sunt pe măsura cantității de pește pe care are dreptul să o pescuiască. La celălalt capăt al spectrului, micile unități piscicole continuă să producă pește proaspăt de înaltă calitate care se consumă la nivel local și se comercializează cu etichete de calitate și care atestă originea, ceea ce aduce mai multe venituri pescarilor. Proporția tot mai mare de europeni care trăiesc în regiunile costiere europene reprezintă o cerere crescândă de produse locale de înaltă calitate. De asemenea, activitățile pescarilor se integrează din ce în ce mai mult în celelalte sectoare care sunt esențiale pentru comunitățile costiere. În tot sectorul, lanțul de producție și de marketing oferă o transparență totală autorităților și consumatorilor în ceea ce privește originea materiilor prime „de la plasă la consumator”. Industria acvaculturii europene este, de asemenea, un furnizor important de pește pentru consumatorii europeni: ea ține pasul cu dezvoltarea tehnologică și continuă să exporte know-how și tehnologie în afara Europei.

Politica comună a UE în domeniul pescuitului a fost raționalizată, necesitând în prezent mai puține resurse și fiind mai ușor de gestionat. Procesul de luare a deciziilor permite ca unele decizii tehnice să fie luate cu o mai mare implicare a pescarilor. Operatorii din domeniul pescuitului sunt stimulați să adopte un comportament responsabil, dar și să demonstreze că respectă principiile de bază ale PCP. Părțile interesate participă pe deplin la procesul de luare a deciziilor și la dezbaterile privind implementarea politicilor. Controlul activităților de pescuit a devenit cu mult mai eficient.

În afara Europei, Uniunea Europeană continuă să promoveze în întreaga lume buna guvernare în sectorul maritim și pescuitul responsabil. Acordurile cu țările terțe acordă acum o prioritate sporită creșterii contribuției europene la dezvoltarea activităților de pescuit la nivel local, la investiții și la o bună guvernare în sectorul maritim. Au fost instituite noi programe regionale de îmbunătățire a controlului și monitorizării științifice a stocurilor de pește, în care sunt implicate majoritatea națiunilor celor mai importante

2. INTRODUCERE

Viziunea viitorului expusă mai sus este extrem de diferită de realitatea actuală a pescuitului excesiv, a supracapacității flotelor, a subvențiilor considerabile, a rezistenței economice scăzute și a diminuării volumului de pește prins de pescarii europeni. PCP actuală nu a funcționat suficient de bine pentru a împiedica aceste probleme.

Cu toate acestea, Comisia este de părere că o reformă globală și fundamentală a politicii comune în domeniul pescuitului (PCP) și remobilizarea sectorului pescuitului poate aduce schimbarea radicală necesară pentru răsturnarea actualei situații. Acțiunile nu trebuie să se concretizeze din nou într-o reformă fragmentară, prin adăugarea unor dispoziții, ci să constituie o schimbare fundamentală, care să înlăture motivele care stau în centrul cercului vicios în care activitățile de pescuit sunt prinse de câteva decenii.

Industria pescuitului este esențială pentru furnizarea de alimente cetățenilor europeni și pentru menținerea surselor de venituri în regiunile costiere europene. Garantarea viitorului acesteia este și trebuie să rămână un obiectiv important de politică pentru Uniunea Europeană. Viitorul trebuie asigurat într-un contextul dificil și schimbător.

Stocurile europene de pește au fost exploatate în exces de mai multe decenii, iar flotele de pescuit rămân prea mari față de resursele disponibile. Această combinație înseamnă că există prea multe nave pentru prea puțini pești, iar multe dintre segmentele flotei europene nu sunt viabile din punct de vedere economic. În consecință, cantitățile de pește și fructe de mare pescuite în apele europene sunt în continuă descreștere: mai mult de jumătate din peștele consumat pe piața europeană este în prezent importat. Nivelul înalt de volatilitate al prețurilor petrolului și criza financiară au exacerbât rezistența economică scăzută a pescuitului.

Sectorul pescuitului nu mai poate fi văzut independent de contextul maritim mai general și de alte politici care se referă la activitățile marine. Activitățile de pescuit depind într-o foarte mare măsură de accesul la spațiul maritim și la ecosistemele marine sănătoase. Schimbările climatice influențează deja mările europene și modifică abundența și distribuția stocurilor de pește. Concurența pentru spațiul maritim este, de asemenea, în creștere, dat fiind că părți tot mai importante din mările și coastele noastre sunt utilizate și în alte scopuri. Sectorul economic al pescuitului este într-o foarte mare măsură influențat de tendințele mai generale ale ocupării forței de muncă și ale dezvoltării comunităților costiere, inclusiv de apariția unor noi sectoare care oferă ocazii de reconversie profesională sau de diversificare a veniturilor. Prin urmare, pentru a putea regândi PCP, este nevoie ca noi toți să avem o viziune nouă care să cuprindă contextul maritim mai general, după cum

preconizează politica maritimă integrată (PMI), precum și pilonul de mediu al acesteia, directiva-cadru privind strategia pentru mediul marin¹.

Sensibilizarea cu privire la importanța considerabilă a oceanelor și a mărilor noastre este în creștere, după cum este și nevoia de a le conserva și de a le exploata în mod sustenabil. Acest fapt se traduce prin acordarea unei mai mari importanțe sustenabilității ecologice a activităților de pescuit din întreaga lume. Summitul mondial din 2002 privind dezvoltarea durabilă a precizat unele obiective specifice pentru gestionarea pescuitului, inclusiv refacerea stocurilor de pește pentru a atinge nivelul de randament maxim sustenabil (RMS)² până în 2015, obiective care trebuie puse în practică de către toate autoritățile responsabile cu gestionarea activităților de pescuit. De asemenea, Organizația Națiunilor Unite a luat măsuri importante pentru a limita impactul pescuitului în largul mării. Preocupările crescânde în ceea ce privește securitatea alimentară în UE și în restul lumii sporesc importanța necesității de a gestiona și exploata resursele naturale în mod responsabil, fără a pune în pericol viitorul acestora. Unele dintre practicile de pescuit care implică un consum important de carburant se justifică din ce în ce mai greu, dată fiind necesitatea de a reduce emisiile de gaze cu efect de seră.

Consumatorii, sectorul transformării și cel al vânzării cu amănuntul sunt din ce în ce mai preocupați de aceste aspecte și solicită garanții care să ateste că peștele pe care îl consumă provine din activități de pescuit sustenabile și bine gestionate.

Pescuitul european trebuie să se bazeze în mod clar pe principii raționale din punct de vedere economic. Flotele trebuie să-și îmbunătățească rezistența economică și să se adapteze schimbărilor climatice și evoluției piețelor. Există deja unele măsuri de adaptare, cum ar fi renunțarea voluntară la nave și adoptarea unor practici de pescuit care consumă mai puțin carburant. Au fost întreprinse unele acțiuni de ameliorare a calității, a informațiilor pentru consumatori și de echilibrare a cererii și ofertei în vederea sporirii viabilității economice. Aceste demersuri nu sunt însă suficiente în vederea adaptării la schimbări și a restabilirii viabilității economice a sectorului.

Tratatele UE plasează gestionarea pescuitului între competențele exclusive ale Comunității. Explicația este aceea că peștii se deplasează între jurisdicțiile naționale, iar pescarii s-au deplasat și ei cu mult timp înainte ca zonele economice exclusive (ZEE) să fie create și înainte de instituirea PCP. Împărțim ecosistemele marine de care depind activitățile noastre de pescuit. Prin urmare, activitatea unei singure flote are un efect direct asupra posibilităților de pescuit de care vor beneficia pe viitor flotele care exploatează același stoc de pești și același ecosistem. De asemenea, comerțul cu produse pescărești este și el puternic integrat.

¹ Directiva 2008/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 iunie 2008 de instituire a unui cadru de acțiune comunitară în domeniul politicii privind mediul marin (Directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin”), JO L 164, 25.6.2008.

² Randamentul maxim sustenabil reprezintă capturile maxime anuale care pot fi prelevate, în medie, de la un an la altul, dintr-un stoc de pește, fără ca productivitatea stocului respectiv să se deterioreze. Depășirea randamentului maxim sustenabil va duce la posibilități de pescuit reduse pe termen lung, dat fiind că stocul de pește se diminuează în urma pescuitului.

PCP intră în prezent într-o nouă etapă de reformare. Prezenta carte verde vizează stimularea unei dezbateri asupra reformei, în scopul furnizării de feedback și de orientări Comisiei ca sprijin pentru lucrările acesteia.

3. POLITICA ACTUALĂ ÎN DOMENIUL PESCUITULUI ȘI REZULTATELE SALE

Principalele schimbări aduse PCP în 2002 cuprindeau:

- adoptarea unei perspective pe termen mai lung a gestionării pescuitului prin introducerea unor planuri de refacere și de gestionare;
- un mai mare angajament în vederea asigurării includerii preocupărilor legate de mediu în gestionarea pescuitului;
- o mai mare implicare a părților interesate prin înființarea consiliilor consultative regionale (CCR);
- o nouă politică pentru flote, obiectivele obligatorii de reducere a capacității fiind abandonate și înlocuite cu plafoane naționale în limita cărora statele membre au libertatea de a alege modul în care își elaborează propria politică privind flotele;
- introducerea efortului de pescuit, cum ar fi limitarea zilelor în care o navă poate opera în larg, care constituie un instrument fundamental al gestionării pescuitului, mai ales în contextul planurilor de refacere multianuale;
- o utilizare mai selectivă a fondurilor publice pentru a sprijini dezvoltarea sectorului prin întreruperea ajutoarelor publice acordate în vederea construirii de noi nave, printr-o politică structurală mai coerentă cu obiectivele PCP și printr-o mai mare importanță acordată diversificării comunităților costiere;
- noi acorduri bilaterale în materie de pescuit vizând stabilirea de parteneriate cu țări terțe interesate.

Obiectivele asupra cărora s-a convenit în 2002, de a garanta sustenabilitatea activităților de pescuit, nu au fost însă îndeplinite în ansamblul lor.

Ecosistemele marine din apele europene oferă suficient potențial pentru a asigura o mare productivitate a stocurilor de pește. Cu toate acestea, majoritatea stocurilor au fost diminuate prin pescuit. 88% din stocurile comunitare sunt pescuite dincolo de nivelul de RMS: aceasta înseamnă că aceste populații de pești ar putea crește și genera o mai mare producție economică dacă ar scădea, doar pentru câțiva ani, presiunea legată de pescuit la care sunt supuse. 30% din aceste stocuri se află în afara limitelor biologice de siguranță, ceea ce înseamnă că ar fi posibil ca ele să nu se mai poată reface³. Activitățile de pescuit din Europa sunt în prezent dependente de pești tineri, mici, care sunt în general capturați înainte de a se putea reproduce. De exemplu, 93% din codul din Marea Nordului este pescuit înainte de a se putea

³ Conform estimărilor Consiliului Internațional pentru Explorarea Apelor Maritime (ICES) în 2008. Aceste cifre se referă la stocuri pentru care există suficiente informații pentru a se putea realiza o evaluare a stării acestora. Nu există motive să credem că situația este mai bună pentru stocurile pentru care nu există suficiente informații.

înmulți⁴. Această privire de ansamblu ascunde variații considerabile în funcție de regiunile marine și de specii. Cu toate acestea, activitățile de pescuit din Europa își subminează propriile baze ecologice și economice.

În timp ce doar câteva flote europene sunt profitabile fără a avea nevoie de sprijin public, majoritatea flotelor europene înregistrează fie pierderi, fie profituri reduse. Aceste slabe rezultate la nivel global se datorează supracapacității cronice a cărei cauză și în același timp consecință este pescuitul excesiv: flotele au capacitatea de a pescui o cantitate mult mai mare decât cea care poate fi prelevată în mod prudent, fără a pune în pericol productivitatea viitoare a stocurilor. Diminuarea capacității din ultimii ani nu a fost suficientă pentru a putea rupe acest cerc vicios. Deși cifrele variază semnificativ în funcție de regiune marină și de flotă, flotele au fost reduse în medie cu doar 2% pe an, cifră compensată în mare măsură de câștigurile în productivitate legate de progresul tehnologic (estimate la 2-3% pe an). Dezechilibrul dintre flotă și peștele disponibil nu a fost corectat. Rezultatul global constă în debarcări reduse și o mai mare dependență de importuri a pieței europene.

O altă consecință importantă a cercului vicios al pescuitului excesiv, al supracapacității și al rezistenței economice scăzute este o mare presiune politică de a crește posibilitățile de pescuit pe termen scurt în detrimentul sustenabilității viitoare a industriei. Presiunea politică și economică susținută a determinat sectorul industrial și statele membre să solicite nenumărate derogări, excepții și măsuri specifice. În numeroase cazuri, sectorul industrial a găsit metode de contracarare a efectelor economice negative pe termen scurt ale acestor măsuri, ceea ce a dus la nevoia unor măsuri și mai detaliate. Procesul de obținere de informații, luare de decizii, implementare și control printr-o astfel de microgestiune a activităților de pescuit, vaste și diverse, din Europa este din ce în ce mai complex, dificil de înțeles, gestionarea și controlul pescuitului fiind extrem de costisitoare.

Această situație a apărut în contextul unui sprijin financiar public considerabil care a fost acordat industriei pescuitului, una dintre consecințe fiind menținerea artificială a supracapacității de pescuit. Pe lângă ajutoarele directe din partea Fondului European pentru Pescuit și a altor scheme naționale de ajutor similare, industria beneficiază de o serie de subvenții indirecte, dintre care cea mai importantă este scutirea globală de taxe pe carburant. Contrar altor industrii, sectorul pescuitului mai beneficiază și de accesul liber la resursele naturale pe care le exploatează și nu trebuie să contribuie la gestionarea publică a costurilor aferente activităților sale, cum ar fi controlul și siguranța în larg. În mai multe state membre, cheltuielile de la buget legate de activitățile de pescuit sunt estimate a fi mai mari decât valoarea totală a capturilor. Cu alte cuvinte, aceasta înseamnă că cetățenii europeni trebuie practic să plătească peștele de două ori: o dată în momentul cumpărării acestuia și o dată prin taxele pe care le plătesc.

4. CORECTAREA CELOR CINCI PROBLEME STRUCTURALE ALE POLITICII

Comisia consideră că rezultatele sus-menționate au drept cauză cinci probleme structurale principale:

⁴ Conform datelor furnizate de ICES.

- problema adânc înrădăcinată a supracapacității flotelor;
- obiectivele de politică neclare având drept rezultat o orientare insuficientă în ceea ce privește luarea deciziilor și implementarea;
- un sistem de luare a deciziilor care încurajează o abordare pe termen scurt;
- un cadru care nu conferă industriei suficientă responsabilitate;
- lipsa unei voințe politice de a asigura respectarea legislației și o respectare insuficientă a acesteia de către industrie.

4.1. Soluționarea problemei adânc înrădăcinate a supracapacității flotelor

În ciuda eforturilor continue, supracapacitatea flotelor rămâne problema fundamentală a PCP. În ansamblul lor, flotele europene rămân mult prea mari față de resursele disponibile și acest dezechilibru se află la baza problemelor legate de slabele rezultate economice, de nerespectarea legislației și de resursele supraexploatate. Viitoarea PCP trebuie să dispună de mecanisme interne care să garanteze că dimensiunea flotelor de pescuit europene este adaptată și rămâne proporțională cu stocurile de pește disponibile. Aceasta este o condiție prealabilă necesară pentru ca ceilalți piloni ai politicii să funcționeze.

Supracapacitatea flotelor de pescuit europene a fost abordată în mai multe feluri. UE a încercat în repetate rânduri să implementeze măsuri structurale menite să reducă flota de pescuit europeană, inclusiv prin finanțarea unor programe de dezmembrare a navelor. Experiența arată însă că sprijinul permanent pentru dezmembrarea navelor nu reduce în mod real capacitatea, dat fiind că operatorii integrează prima de dezmembrare în deciziile viitoare de investiții. Programele punctuale de dezmembrare a navelor par să fie mai eficiente.

Recursul la instrumentele de piață, cum ar fi transferarea drepturilor de pescuit, ar putea fi o modalitate mai eficientă și mai puțin costisitoare de a reduce supracapacitatea și care ar permite, de asemenea, responsabilizarea sectorului industrial. În ultimii ani, mai multe state membre au luat măsuri pentru utilizarea unor astfel de instrumente. Acest fapt a dus la decizii de investiții mai raționale și la reduceri ale capacității, operatorii adaptându-și flotele în funcție de drepturile de pescuit pentru a obține rezultate rentabile⁵. Astfel de sisteme pot fi completate cu clauze de protecție corespunzătoare pentru a se evita concentrarea excesivă a proprietății sau impactul negativ asupra micilor unități piscicole sau a comunităților costiere.

- Ar trebui capacitatea să fie limitată prin lege? În caz afirmativ, în ce mod?
- Este finanțarea punctuală în vederea dezmembrării navelor o soluție?
- Ar putea fi utilizate mai mult drepturile transferabile (individuale sau colective) pentru a sprijini reducerea capacității în cazul flotelor de mari dimensiuni și, în

⁵ O analiză despre instrumentele existente de management bazat pe drepturi în statele membre și despre instituirea celor mai bune practici în UE. Studiu al Comisiei Europene, 2009.

caz afirmativ, cum ar putea fi efectuată această tranziție? Ce clauze de protecție ar trebui introduse în cazul implementării unui astfel de sistem? Ar putea fi instituite alte măsuri cu același efect?

- Această alegere ar trebui lăsată în întregime pe seama statelor membre sau există o nevoie de standarde comune la nivelul regiunilor marine sau la nivelul UE?

4.2. Identificarea obiectivelor de politică

Regulamentul în vigoare privind PCP prevede că „politica comună în domeniul pescuitului asigură exploatarea resurselor acvatice vii care oferă condiții economice, de mediu și sociale durabile”⁶. Nu este stabilită nicio prioritate pentru aceste obiective și, deși se fac trimiteri directe la adoptarea unei abordări precaute și bazate pe ecosisteme, nu este clară legătura între această abordare și condițiile economice și sociale. Nu există indicatori sau reperi clare care să poată oferi o orientare mai concretă sau să contribuie la evaluarea rezultatelor de politică.

Sustenabilitatea economică și socială necesită stocuri productive de pești și ecosisteme marine sănătoase. Viabilitatea economică și socială a activităților de pescuit nu poate rezulta decât din refacerea productivității stocurilor de pești. Nu există, prin urmare, niciun conflict între obiectivele ecologice, economice și sociale pe termen lung. Aceste obiective pot și chiar intra în conflict pe termen scurt, mai ales atunci când posibilitățile de pescuit trebuie să fie reduse temporar pentru ca stocurile de pești supraexploatate să se poată reface. Obiectivele sociale, cum ar fi ocuparea forței de muncă, au fost adesea invocate pentru a sprijini solicitarea de posibilități de pescuit mai generoase pe termen scurt: acestea n-au făcut decât să pericliteze și mai mult situația stocurilor, precum și viitorul pescarilor care trăiesc de pe urma acestora. Prin urmare, este esențial ca toate compromisurile făcute pentru a compensa efectele economice și sociale imediate ale reducerilor posibilităților de pescuit să rămână compatibile cu sustenabilitatea ecologică pe termen lung, inclusiv prin respectarea limitelor RMS, încetarea aruncării peștelui înapoi în mare și asigurarea unui impact ecologic redus al activităților de pescuit.

Sustenabilitatea ecologică este, prin urmare, o premisă de bază pentru viitorul economic și social al activităților de pescuit din Europa.

⁶ Regulamentul (CE) nr. 2371/2002 al Consiliului din 20 decembrie 2002 privind conservarea și exploatarea durabilă a resurselor piscicole în conformitate cu politica comună în domeniul pescuitului.

- Cum vor putea fi obiectivele privind sustenabilitatea ecologică, economică și socială definite într-un mod clar, care să țină seama de priorități, să ofere orientare pe termen scurt și să asigure sustenabilitatea și viabilitatea activităților de pescuit pe termen lung?
- Ar trebui ca viitoarea PCP să vizeze sprijinirea locurilor de muncă în industria pescuitului sau ar trebui ca ea să vizeze mai degrabă crearea de locuri de muncă de substituție în comunitățile costiere prin PMI și prin alte politici UE?
- Cum vor putea fi definiți indicatorii și obiectivele de implementare astfel încât să ofere o orientare corespunzătoare pentru procesul de luare a deciziilor și pentru definirea răspunderii? Cum ar trebui identificate termenele pentru realizarea acestor obiective?

4.3. Concentrarea cadrului de luare a deciziilor asupra principiilor fundamentale pe termen lung

Cadrul actual de luare a deciziilor al PCP nu face distincția între principii și implementare: toate deciziile sunt luate de Consiliu la cel mai înalt nivel politic. Acest fapt a dus la accentuarea considerațiilor pe termen scurt în detrimentul sustenabilității ecologice, economice și sociale pe termen lung a activităților de pescuit din Europa. O altă consecință este aceea că PCP este reglementată prin regulamente ale Consiliului extrem de detaliate care oferă foarte puțină flexibilitate în ceea ce privește punerea lor în aplicare. Situația extrem de nesatisfăcătoare este fără îndoială motivul principal pentru care PCP este criticată de părțile interesate. Acestea consideră că fiecare detaliu al implementării politicii este decis de „Bruxelles”, care este de fapt Consiliul miniștrilor pescuitului.

În temeiul tratatului de la Lisabona, procedura de codecizie (în cadrul căreia Consiliul și Parlamentul European iau decizii împreună) s-ar aplica tuturor deciziilor privind activitățile de pescuit, în afară de cele de stabilire în fiecare an a posibilităților de pescuit. Astfel, este cu atât mai necesar să se reevalueze abordarea actuală a microgestiunii la cel mai înalt nivel politic și să se adapteze procesul de luare a deciziilor în cadrul PCP în funcție de toate celelalte politici UE, să existe adică o ierarhie clară între principiile fundamentale și implementarea tehnică.

O opțiune posibilă ar consta în delegarea unei mai mari părți a gestionării detaliate actuale către Comisie, în cooperare cu statele membre, și către Parlamentul European, prin așa-numita procedură a comitetului. În cadrul acestei proceduri, Comisia întocmește propuneri în strânsă colaborare cu statele membre și cu Parlamentul European.

O altă opțiune care trebuie analizată cu atenție ar consta în recursul, ori de câte ori este posibil, la sisteme regionale specifice de gestionare, implementate de statele membre și supuse standardelor și controalelor comunitare. Tratatul stipulează că politica trebuie bazată pe competența exclusivă a Comunității, însă acest lucru nu împiedică delegarea deciziilor de implementare către statele membre, cu condiția ca acestea din urmă să respecte deciziile de principiu adoptate la nivel comunitar. De exemplu, deciziile privind anumite principii și standarde, cum ar fi pescuitul în limitele RMS, adaptarea capacității flotelor în funcție de resursele disponibile sau

încetarea aruncării peștelui înapoi în mare ar putea fi luate în continuare la nivel comunitar, însă statele membre ar fi cele care ar reglementa propriile activități de pescuit, ținând seama de aceste standarde comunitare. În majoritatea cazurilor, această delegare ar trebui să fie organizată la nivel de regiuni marine, deoarece stocurile de pește și ecosistemele gestionate în comun acoperă regiuni geografice întinse și nu pot fi gestionate la nivel național de fiecare stat membru în parte. Statele membre ar trebui prin urmare să colaboreze pentru a elabora dispozitivele necesare. Acest tip de gestionare necesită controale și echilibrări de către Comunitate, în vederea garantării respectării standardelor comune în momentul implementării politicii.

Așezarea politicii la locul potrivit, într-un sistem în care Consiliul și Parlamentul se concentrează asupra principiilor, deciziile privind implementarea fiind lăsate în seama statelor membre, a Comisiei și/sau a autogestionării de către industrie ar duce la o politică mai simplă și mai puțin costisitoare. În acest mod, implementarea politicii ar ține mai mult seama de condițiile locale specifice, iar industria ar dobândi o mai mare responsabilitate în construirea propriului destin. Guvernele și industria ar putea astfel să adapteze procesul de implementare a politicii în funcție de propriile nevoi și să găsească cele mai bune soluții, atât din punct de vedere politic, cât și economic.

De asemenea, în noul sistem este necesar să se evalueze rolul structurilor consultative, cum ar fi Comitetul consultativ pentru pescuit și acvacultură (CCPA) sau consiliile consultative regionale (CCR). În orice caz, deciziile de politică ar ține în continuare de competența instituțiilor comunitare și a statelor membre. Înființarea sistemelor regionale ar consolida, foarte probabil, rolul consultativ al CCR.

- Cum putem clarifica împărțirea actuală a responsabilităților între procesul de luare a deciziilor și cel de implementare a acestora pentru a încuraja o abordare pe termen lung și o mai bună realizare a obiectivelor? Ce competențe ar trebui delegate Comisiei (în consultare cu statele membre), statelor membre și, respectiv, industriei?
- Credeți că deciziile descentralizate în ceea ce privește chestiunile tehnice ar fi o idee bună? Care ar fi cea mai bună opțiune în vederea descentralizării adoptării deciziilor tehnice sau a celor de implementare? Ar fi posibil ca deciziile de implementare să fie încredințate autorităților naționale sau regionale, care ar acționa în conformitate cu principiile stabilite de legislația comunitară? Care sunt riscurile aferente în ceea ce privește controlul și garantarea respectării politicii și cum ar putea fi ele evitate?
- Cum ar putea fi consolidat rolul consultativ al părților interesate în legătură cu procesul de luare a deciziilor? Cum ar putea CCPA și CCR să se adapteze unei abordări regionale?

4.4. Încurajarea asumării de către sectorul industrial a unei mai mari responsabilități în procesul de implementare a PCP

Puține lucruri se pot realiza dacă reforma preconizată nu reușește să motiveze sectorul pescuitului, lanțul de transformare și cel al fructelor de mare, precum și consumatorii, pentru ca toți să sprijine obiectivele de politică și să își asume

responsabilitatea pentru implementarea efectivă a acestora. Pentru ca reforma să reușească, este esențial ca industria să înțeleagă necesitatea existenței sale, să o sprijine și să joace un rol real în succesul acesteia. Într-o abordare dinspre vârf înspre bază, cum a fost cazul PCP până acum, industria pescuitului nu a fost suficient stimulată pentru ca ea să adopte un comportament de parte responsabilă și răspunzătoare pentru utilizarea sustenabilă a resurselor publice. Pentru a răsturna această situație, ar putea fi elaborate dispozitive de cogestiune.

Există două aspecte strâns legate în ceea ce privește o mai mare implicare a industriei: responsabilități și drepturi.

Industriei i se poate conferi mai multă *responsabilitate* prin intermediul autogestionării. Gestionarea bazată pe rezultate ar putea fi un bun demers în acest sens: în loc să se stabilească reguli privind modalitățile de pescuit, regulile s-ar baza pe rezultate, iar deciziile de implementare mai detaliate ar fi lăsate în seama industriei. Autoritățile publice ar stabili limitele în care industria trebuie să funcționeze, cum ar fi captura maximă sau captura maximă secundară pentru peștii tineri, acordând industriei autoritatea de a elabora cele mai bune soluții din punct de vedere economic și tehnic.

Gestionarea bazată pe rezultate ar elibera atât industria, cât și responsabilii politici de o parte din povara gestionării detaliate a chestiunilor tehnice. Ea ar trebui să fie legată de o inversare a sarcinii probei: industria ar fi cea care ar trebui să demonstreze că activitățile sale sunt responsabile, în schimbul accesului la pescuit. Acest fapt ar contribui la o mai bună gestionare, prin simplificarea considerabilă a politicii și prin îndepărtarea condițiilor actuale care încurajează furnizarea de informații false sau incomplete. În momentul implementării gestionării bazate pe rezultate ar trebui avut în vedere principiul proporționalității, precum și impactul acestui sistem asupra menținerii unei industrii competitive.

Există deja numeroase exemple în sectorul european al pescuitului ale unei astfel de autogestionări prin inițiative dinspre bază înspre vârf. Unele organizații de producători (OP) reglementează utilizarea cotelor membrilor lor și prevăd sancționarea individuală a celor care își depășesc cota individuală în detrimentul celorlalți. Există exemple de grupuri de nave care au asumat sarcina probei, oferind informații complete cu privire la capturi, adesea ca reacție la presiunea exercitată de prelucrători și vânzători cu amănuntul în vederea îmbunătățirii trasabilității. Aceste inițiative ar putea fi generalizate prin transformarea OP în organisme prin intermediul cărora industria își asumă responsabilitatea informațiilor și a gestionării cotelor/efortului.

Pentru a conferi o mai mare responsabilitate industriei, este necesară instituirea unor mecanisme de protecție și implementarea acestora de către Comunitate.

Există cazuri în care sectorul pescuitului și-a asumat o mai mare responsabilitate în ceea ce privește adaptarea dimensiunii flotei și a costurilor legate de gestionare. În unele cazuri, acest lucru s-a realizat prin conferirea de *drepturi* industriei, ceea ce a încurajat operatorii să efectueze investiții în mod mai eficient și să elimine capacitatea excedentară (a se vedea punctul 4.1).

În contextul unei PCP care conferă mai multe drepturi sectorului pescuitului și eliberează industria de povara microgestiunii, va fi oportună abordarea chestiunii împărțirii costurilor aferente gestionării pescuitului. Până în prezent, sectorul pescuitului a avut acces liber la resursele publice și costurile aferente gestionării au fost suportate în mare parte de contribuabili.

Drepturile, responsabilitatea și răspunderea ar trebui, bineînțeles, să fie strâns legate: operatorii care își exercită responsabilitatea într-un mod adecvat și eficace sunt cei care trebuie să se bucure de accesul la stocurile de pește.

- Cum se poate acorda mai multă responsabilitate industriei, astfel încât aceasta să aibă o mai mare flexibilitate și să contribuie, în același timp, la obiectivele PCP?
- Cum se poate cel mai bine structura sectorul pescuitului, astfel încât acesta să își asume responsabilitatea autogestiunii? Ar trebui ca OP să fie transformate în organisme prin intermediul cărora industria să își asume responsabilitatea gestionării? Cum s-ar putea asigura reprezentativitatea OP?
- Ce bariere de siguranță și mecanisme de supraveghere sunt necesare în vederea garantării succesului autogestionării de către sectorul pescuitului și a implementării cu succes a principiilor și obiectivelor PCP?
- Ar trebui ca sectorul pescuitului să își asume o mai mare responsabilitate financiară prin plata drepturilor sau a unei părți din costurile aferente gestionării, cum ar fi cele legate de control? Ar trebui ca acest lucru să se aplice doar pescuitului industrial?
- În momentul acordării unei mai mari responsabilități industriei, cum putem implementa principiul unei mai bune gestionări și cel al proporționalității, contribuind în același timp la competitivitatea sectorului?
- Există exemple de bune practici în anumite activități de pescuit care ar trebui promovate pe scară largă? Ar trebui acordate stimulente pentru aplicarea bunelor practici? În caz afirmativ, ce fel de stimulente?

4.5. Dezvoltarea unei deprinderi de respectare a legii

Într-un raport publicat în noiembrie 2007⁷, Curtea de Conturi a UE a oferit o descriere cuprinzătoare a deficiențelor la nivelul controlului activităților de pescuit din Uniunea Europeană. Controlul activităților de pescuit a fost în general slab, sancțiunile nu sunt disuasive, iar inspecțiile nu sunt suficient de frecvente pentru a încuraja respectarea legii. În plus, sistemul nu prevede verificări care să garanteze, de pildă, faptul că statele membre au acces la fonduri comunitare numai dacă își îndeplinesc obligațiile de bază în ceea ce privește controlul și conservarea. Pe lângă pescuitul excesiv masiv, această situație a dat naștere la o rezistență puternică față de implementarea politicii și la sentimentul că legislația nu se aplică peste tot în mod uniform. Sistemele de colectare a datelor necesare măsurării capturilor pentru

⁷

Raportul special nr. 7/2007 privind sistemele de control, de inspecție și de sancțiuni în ceea ce privește normele de conservare a resurselor halieutice comunitare, însoțit de răspunsurile Comisiei.

monitorizarea cotelor pe termen scurt și pentru evaluările structurale pe termen mediu nu sunt satisfăcătoare, fiind necesară îmbunătățirea coerenței acestora.

Comisia a fost de acord cu analiza Curtii și a considerat că, indiferent care sunt celelalte opțiuni de politică ce vor fi adoptate în viitor, era urgent să se elaboreze o reformă aprofundată imediată a sistemului în ceea ce privește controlul și respectarea legii. Prin urmare, Comisia a prezentat o propunere ambițioasă în noiembrie 2008, care este în prezent discutată cu statele membre și cu Parlamentul European⁸.

- Cum pot fi ameliorate sistemele de colectare a datelor pe termen scurt și mediu pentru a garanta coerența informațiilor în vederea respectării legii?
- Ce mecanisme de garantare a respectării legii ar asigura cel mai bine, după părerea dumneavoastră, un înalt nivel de respectare a legii: mecanismele centralizate (de exemplu, acțiuni ale Comisiei, controale naționale sau transnaționale) sau cele descentralizate?
- Ați sprijini condiționarea accesului la fondurile comunitare de o îndeplinire efectivă a obligațiilor privind controlul?
- Asumarea de către industrie a unui nivel mai ridicat de autogestionare ar putea contribui la acest obiectiv? Gestionarea la nivel de regiuni geografice ar putea servi aceluiași scop? Ce mecanisme ar putea asigura un nivel ridicat de respectare a legii?

5. ÎMBUNĂTĂȚIREA ÎN CONTINUARE A GESTIONĂRII PESCUITULUI EUROPEAN

5.1. Un regim de pescuit diferențiat în vederea protejării micilor flote costiere?

Pescuitul, care reunește un mare număr de întreprinderi mici și mijlocii, joacă un rol important în construirea țesutului social și a identității culturale a multor regiuni costiere din Europa. Numeroase comunități costiere își câștigă în continuare existența doar de pe urma pescuitului, unele dintre acestea având un potențial limitat de diversificare economică. Prin urmare, este esențial să se asigure un viitor pentru pescuitul costier, pentru micii pescari și pescarii amatori, luându-se pe deplin în considerare situația specifică a întreprinderilor mici și mijlocii.

Adaptarea și menținerea capacității flotelor de pescuit la un nivel care să fie proporțional cu posibilitățile de pescuit va duce în mod inevitabil la o rată globală mai mică a ocupării forței de muncă în sectorul pescuitului. Încercarea de a proteja comunitățile costiere cele mai fragile împotriva acestei tendințe reprezintă un obiectiv social legitim. Aceste preocupări sociale trebuie abordate astfel încât să nu fie împiedicate adaptările necesare ale flotelor mai mari.

O soluție posibilă o reprezintă regimurile diferențiate de gestionare: unul pentru flotele mari, având în centru adaptarea capacității și eficiența economică, iar celălalt

⁸ Comunicare a Comisiei privind propunerea de regulament al Consiliului de stabilire a unui sistem de control comunitar pentru garantarea respectării normelor politicii comune din domeniul pescuitului, COM(2008) 718.

pentru flotele mici din comunitățile costiere, axat pe obiective sociale. Dispozițiile referitoare la segmentul flotelor mari ar putea în acest caz prevedea stimulente pentru adaptarea flotei, cum ar fi mecanismele de alocare bazate pe piață, în timp ce micile unități piscicole costiere ar fi gestionate printr-o alocare directă a cotelor sau a efortului de pescuit sau prin scheme colective. Abordarea sprijinului financiar public ar putea fi diferită pentru cele două segmente: flotele mari ar trebui să fie independente din punct de vedere economic, în timp ce finanțarea publică ar putea sprijini flotele mici în efortul acestora de a se adapta schimbărilor aduse de reforma PCP, consolidând viabilitatea economică a acestora și menținând contribuția acestora la viața comunităților costiere.

Deși numeroase nave sunt de dimensiuni mici și au un impact limitat asupra mediului, pescuitul la scară mică poate dăuna habitatelor costiere sensibile, iar impacturile cumulate ale micilor nave pot fi semnificative și pot afecta starea stocurilor. Există cazuri în care flotele mici și cele mari vizează aceleași stocuri de pește. Un regim diferențiat ar trebui să fie elaborat cu atenție pentru a putea asigura sustenabilitatea ecologică a stocurilor de care depind, în ultimă instanță, aceste comunități de pescari. În timp ce principiile și standardele globale ar trebui să se aplice la nivelul UE, deciziile specifice referitoare la flotele mici ar trebui să fie adoptate cât se poate de aproape de comunitatea costieră.

- Cum se poate adapta capacitatea globală a flotelor ținându-se în același timp seama de preocupările sociale cu care se confruntă comunitățile costiere, precum și de situația specifică a întreprinderilor mici și mijlocii din acest sector?
- Cum ar funcționa în practică un regim diferențiat?
- Cum s-ar putea defini micile unități piscicole în ceea ce privește legăturile acestora cu comunitățile costiere?
- Ce contribuție ar avea UE în ceea ce privește nivelul de orientare și de concurență echitabilă?

5.2. Punerea în valoare a pescuitului european

Conceptul de RMS a fost acceptat de toate statele membre la summitul mondial din 2002 privind dezvoltarea durabilă drept un obiectiv de atins până în 2015. El apare, de asemenea, în Acordul Organizației Națiunilor Unite privind rezervele de pește, din 1995. Acest angajament internațional ar trebui să devină un principiu al gestionării stocurilor în cadrul viitoarei PCP.

Majoritatea activităților de pescuit din afara Mediteranei sunt gestionate prin stabilirea capturilor totale admisibile (TAC) din care fiecare stat membru primește o cotă. Acest sistem de gestionare prin cote de debarcare pare destul de simplu, însă s-a dovedit insuficient din mai multe puncte de vedere. În activitățile de pescuit mixte, care vizează mai multe specii de pește, acest sistem se traduce prin capturi secundare nedorite atunci când cota unei specii este epuizată în timp ce cotele pentru alte specii sunt valabile, ceea ce obligă pescarii să arunce peste bord peștele pe care nu mai au dreptul să-l pescuiască. Pe lângă faptul că se irosesc resurse prețioase, aruncarea înapoi în mare a împiedicat mai multe stocuri să se refacă, în ciuda cotelor scăzute.

Viitoarea PCP trebuie să garanteze că acest procedeu de aruncare a peștilor înapoi în mare nu mai are loc.

Gestionarea bazată pe efortul de pescuit, cum ar fi limitarea zilelor în care o navă poate ieși în larg ar rezolva această problemă, însă ar putea să nu fie suficientă pentru a îndeplini obiectivele PCP.

- Cum vor putea fi dezvoltate planurile de gestionare pe termen lung pentru toate activitățile de pescuit din Europa în cadrul viitoarei PCP? Ar trebui ca viitoarea PCP să se deplaseze de la planurile de gestionare a stocurilor la planurile de gestionare a pescuitului?
- Ar trebui să avem în vedere reformarea PCP în două etape, luând mai întâi măsuri specifice pentru a atinge RMS până în 2015, acestea fiind urmate de măsuri de menținere a RMS la nivelul maxim de exploatare și după această dată?
- Cum poate fi pus în practică angajamentul privind RMS în ceea ce privește activitățile de pescuit mixte, evitându-se în același timp aruncarea peștelui înapoi în mare?
- Care ar trebui să fie principalul sistem de gestionare a activităților de pescuit comunitare și căror activități ar trebui să se aplice acesta? Limitări ale capturilor? Gestionarea efortului de pescuit? O combinație între cele două? Există și alte opțiuni?
- Ce măsuri ar trebui luate pentru a se limita în continuare procedeu de aruncare a peștelui înapoi în mare în cadrul activităților de pescuit din Europa? Ar putea fi utilă în acest sens gestionarea prin cote transferabile?

5.3. Stabilitatea relativă și accesul la activitățile de pescuit costiere

Stabilitatea relativă a fost instituită drept principiu al primei PCP în 1983. Ea înseamnă că partea fiecărui stat membru din cota comunitară trebuie să rămână constantă în timp.

Stabilitatea relativă are meritul de a fi stabilit un mecanism de distribuție a posibilităților de pescuit între statele membre. Ea a dat însă naștere unor practici foarte complexe, cum ar fi schimburile de cote între state membre sau schimbarea pavilionului de către operatori. Adăugarea obiectivelor privind gestionarea efortului de pescuit au produs și mai multe neclarități. După mai mult de douăzeci și cinci de ani de politică și de modificări ale modelelor de pescuit, există în prezent o discrepanță semnificativă între cotele alocate statelor membre și nevoile și utilizările reale ale flotelor acestora. Pe scurt, se poate spune că stabilitatea relativă nu mai oferă garanția că drepturile de pescuit rămân în cadrul comunităților de pescuit cărora le-au fost atribuite.

Principiul limitează, de asemenea, flexibilitatea gestionării PCP din cel puțin trei puncte de vedere:

- el reduce flexibilitatea sectorului pescuitului în ceea ce privește utilizarea eficientă a resurselor și recursul la diverse activități de pescuit, tehnici și modele;

- el reprezintă unul dintre motivele cheie care au determinat administrațiile naționale să se concentreze asupra creșterii TAC, și prin aceasta a cotelor de pește, în detrimentul unor considerații pe termen mai lung. În multe cazuri, acest principiu creează o tensiune inflaționistă în ceea ce privește TAC, deoarece un stat membru care dorește o cotă mai mare nu are altă posibilitate, decât să încerce să obțină o creștere a TAC la nivelul întregii comunități;
- el contribuie la procesul de aruncare a peștelui înapoi în mare, deoarece generează numeroase cote naționale care determină, ele însele, probleme legate de aruncarea peste bord: o flotă națională care și-a epuizat cota sau care nu dispune de o cotă pentru o anumită specie de pește este obligată să arunce peștele respectiv peste bord, deși cota pentru specia în cauză nu a fost epuizată de alte flote naționale.

Din motivele expuse mai sus, este important să se analizeze menținerea stabilității relative în forma sa actuală. O opțiune posibilă ar consta în înlocuirea stabilității relative cu un sistem mai flexibil, cum ar fi alocarea de drepturi de pescuit. O altă posibilitate ar fi aceea a menținerii principiului, introducându-se în același timp dispozitive flexibile pentru corectarea neajunsurilor sus-menționate și adaptându-se cotele naționale în funcție de nevoile reale ale flotelor naționale.

O altă restricție tradițională a posibilităților de pescuit o constituie sistemul celor 12 mile marine, care rezervă zonele costiere ale unui stat membru flotei naționale a respectivului stat (cu excepția unor anumite drepturi de acces specifice pentru alte flote, pe baza unor modele de pescuit păstrate din trecut). Acest sistem funcționează în general bine și ar putea chiar fi extins, dacă s-ar elabora un sistem specific pentru flotele costiere mici.

- Ce formă ar putea lua stabilitatea relativă pentru a contribui mai bine la obiectivele PCP? Aceasta ar trebui să fie eliminată sau să devină mai flexibilă și, în caz afirmativ, în ce mod? Cum ar putea fi instituite aceste sisteme alternative?
- Ar trebui ca accesul la zonele de 12 mile marine să fie rezervat navelor de pescuit mici?

5.4. Comerțul și piețele – de la navă la consumator

Industria europeană a pescuitului (fie că este vorba de activități de pescuit sau de acvacultură) primește în general o mică parte din prețul pe care consumatorul îl plătește pentru peștele din magazin. În general, prețurile de primă vânzare au stagnat, chiar și în momente de variații extraordinare ale prețurilor la carburant, cum a fost cazul în 2008.

Acest lucru a avut trei consecințe importante:

- (1) Persistența prețurilor scăzute încurajează pescarii să pescuiască mari cantități;
- (2) Imposibilitatea de a transfera către consumatori creșterea costurilor de producție generează o profitabilitate scăzută cronică și duce, din nou, la pescuitul excesiv;

- (3) Crește dependența pescarilor de ajutoarele publice, acestea devenind astfel o parte integrantă și permanentă a planurilor de afaceri ale industriei pescuitului.

Există mai multe explicații pentru această situație.

În primul rând, sectorul european al peștelui și fructelor de mare este foarte fragmentat, producătorii nu s-au organizat în vederea comercializării produselor, pentru a se asigura că vor recupera o parte importantă a valorii producției. Acest comportament contrastează puternic cu acela al sectorului de distribuție, foarte concentrat, prin care trece 90% din producție.

În al doilea rând, consumatorii tind să se orienteze din ce în ce mai mult către produse transformate sau congelate în detrimentul celor proaspete. Aceste produse necesită costuri de transport și energie scăzute și s-a afirmat că acest lucru se întâmplă deoarece în prețul lor nu se ține seama de amprenta de carbon a acestora. În plus, aceste produse nu se confruntă cu aceleași constrângeri imediate ca și produsele proaspete în caz de șocuri externe, cum ar fi, de exemplu, prețul petrolului. Rezultă o creștere relativă a costurilor celorlalte ingrediente, ale transformării și ale comercializării, în paralel cu o reducere a ponderii peștelui în prețul final de consum.

În al treilea rând, prețul unor anumite produse pescărești este, de asemenea, influențat de proporția semnificativă a produselor importate pe piața UE. Regimurile comerciale joacă un rol important în acest sens: ele trebuie să asigure aprovizionarea pieței la cele mai bune prețuri, sprijinind în același timp dezvoltarea sustenabilă. CE trebuie, de asemenea, să promoveze produsele pescărești care provin din activitățile de pescuit gestionate în mod sustenabil pentru a asigura condiții de concurență echitabile pe piața UE.

Sistemul actual de intervenție pe piață din cadrul organizării comune a pieței (OCP) prevede luarea de măsuri publice directe atunci când prețurile peștelui pentru o serie de specii ajunge sub pragurile stabilite. Acest sistem nu reflectă evoluția echilibrului între cerere și ofertă, iar gestionarea sa s-a dovedit a fi din ce în ce mai complexă. Situația problematică a resurselor, precum și dependența semnificativă de importuri a pieței UE, au redus treptat importanța sistemului⁹.

O OCP care ar abandona sprijinul direct pentru prețuri, punând în schimb accentul pe îmbunătățirea modalităților de organizare a producătorilor ar putea fi încă utilă. Pe lângă unele posibile drepturi consolidate în ceea ce privește gestionarea pescuitului, organizațiile de producători ar putea juca un rol mai important în comercializarea produselor lor. Întărirea relațiilor interprofesionale care ar rezulta ar permite producătorilor să anticipeze mai bine cererea în ceea ce privește programarea, cantitatea, calitatea și prezentarea. Ea le-ar permite, de asemenea, să ofere consumatorilor și, prin urmare, vânzătorilor cu amănuntul, garanțiile pe care aceștia le solicită din ce în ce mai des cu privire la originea produselor pescărești sub formă de certificate, o mai bună etichetare și trasabilitate. Această strategie care constă în a „pescui pentru a vinde” și în a se concentra asupra calității ar putea duce, în ultimă instanță, la obținerea de către producători a unui preț mai bun pentru capturile lor.

⁹ OCP în vigoare în prezent este supusă revizuirii în 2009, iar consultările publice sunt în curs.

- Cum ar putea fi utilizate mecanismele pieței pentru a se încuraja dezvoltarea acelor activități de pescuit care sunt eficiente din punct de vedere comercial și gestionate în mod sustenabil?
- Cum va putea viitoarea PCP sprijini în mod optim certificarea și etichetarea?
- Cum se vor putea cel mai bine sprijini trasabilitatea și transparența la nivelul lanțului de producție?
- Cum poate UE promova aprovizionarea cu produse pescărești care provin din activitățile de pescuit gestionate în mod sustenabil, asigurând astfel condiții de concurență echitabile pentru toate părțile implicate?
- Cum ar putea OP contribui mai bine la adaptarea producției în funcție de nevoile pieței? Ce instrumente noi de politică comercială ar putea fi implementate prin intermediul OP? Cum își pot îmbunătăți pescarii poziția față de transformare și distribuție?
- Care este rolul politicii comerciale în echilibrarea intereselor producătorilor, ale consumatorilor, precum și în echilibrarea relațiilor noastre cu țările exportatoare?

5.5. Integrarea politicii comune în domeniul pescuitului în contextul mai larg al politicii maritime

Sectorul pescuitului interacționează strâns cu alte sectoare maritime. Politica maritimă integrată (PMI)¹⁰ abordează interacțiunile dintre toate politicile și chestiunile maritime ale UE. Viitoarea PCP trebuie să intensifice și mai mult această abordare integrată:

- o abordare ecosistemică a gestionării marine, care să acopere toate sectoarele, este în prezent implementată prin intermediul directivei-cadru „Strategia pentru mediul marin”, care constituie pilonul de mediu al PMI și impune statelor membre obligația de a realiza o stare bună ecologică până în 2020. Viitoarea PCP trebuie elaborată astfel încât să ofere instrumentele adecvate pentru a sprijini această abordare ecosistemică¹¹. Această abordare este, de asemenea, în interesul sectorului pescuitului, deoarece ea va răspunde la impactul altor sectoare asupra resurselor piscicole într-un mod proporțional și coerent;
- schimbările climatice vor afecta serios mediul marin. Ecosistemele marine și biodiversitatea, aflate deja sub presiunea poluării și a pescuitului excesiv, vor fi afectate și mai mult de temperaturile în creștere și de acidificare, ceea ce va aduce schimbări la nivelul reproducerii și abundenței speciilor, la nivelul repartizării organismelor marine și în ceea ce privește comunitățile planctonice. Noua politică comună în domeniul pescuitului trebuie să joace un rol în facilitarea eforturilor de adaptare la schimbările climatice în ceea ce privește impactul acestora asupra mediului marin. Schimbările climatice reprezintă o presiune suplimentară pentru

¹⁰ O politică maritimă integrată pentru Uniunea Europeană - COM(2007) 575.

¹¹ Rolul politicii comune în domeniul pescuitului (PCP) în implementarea unei abordări ecosistemice în gestionarea resurselor marine, Comunicare a Comisiei - COM(2008) 187.

ecosistemele marine, ceea ce înseamnă că reducerea presiunii legate de pescuit este și mai urgentă. Prin urmare, pescuitul sustenabil trebuie să înlocuiască pescuitul excesiv din cauza căruia ecosistemele marine au devenit mai vulnerabile la schimbările climatice și deci mai puțin capabile de a se adapta;

- pescuitul și acvacultura se află din ce în ce mai mult în concurență cu alte sectoare maritime în ceea ce privește spațiul marin. Planificarea spațială marină reprezintă o componentă importantă a PMI căreia trebuie să i se integreze PCP;
- importanța deosebită pe care PMI o acordă dezvoltării durabile în regiunile costiere, cum ar fi de pildă în ceea ce privește turismul sustenabil, ar putea contribui în mod substanțial la atenuarea efectelor socio-economice ale reducerii capacității în sectorul capturilor. Dezvoltarea comunității costiere nu poate fi asumată exclusiv de PCP, ci trebuie văzută ca un demers global care se înscrie în contextul PMI și al politicii de coeziune a UE;
- există o puternică sinergie între diversele sectoare maritime, inclusiv cel al pescuitului, în ceea ce privește supravegherea, datele, cunoștințele și cercetarea.

Provocările esențiale, cum ar fi schimbările climatice, politicile în materie de emisii și eficiența energetică vor trebui luate în considerare în momentul definerii viitoarei PCP și a rolului acesteia în construirea viitorului sectorului pescuitului și al acvaculturii. Asigurarea finanțării adecvate a obiectivelor mai generale ale PMI trebuie, de asemenea, realizată fie prin FEP, fie prin alte instrumente financiare.

- În care domenii industria pescuitului interacționează strâns cu alte sectoare? La ce nivel specific este necesară integrarea în cadrul PMI?
- Cum va putea sprijini viitoarea PCP sectorul pescuitului (atât flotele de pescuit, cât și acvacultura), pentru a îi oferi acestuia accesul continuu la spațiul marin într-un cadru integrat de planificare spațială?
- Cum va putea PCP asigura cel mai bine coerența cu directiva-cadru „Strategia pentru mediul marin” și implementarea acesteia?
- Cum va putea viitoarea PCP să sprijine adaptările la schimbările climatice și să garanteze că pescuitul nu subminează rezistența ecosistemelor marine?

5.6. Baza de cunoștințe în serviciul politicii

Cunoștințele și datele științifice sunt esențiale pentru PCP, dat fiind că deciziile de politică trebuie să se bazeze pe cunoștințe solide și fiabile privind nivelul de exploatare pe care stocurile îl pot suporta, efectele pescuitului asupra ecosistemelor marine și impactul evoluțiilor, cum ar fi schimbările climatice. Resursele umane și instituționale care pot furniza consultanță cu privire la aceste aspecte sunt din ce în ce mai reduse, iar chestiunile care trebuie abordate sunt din ce în ce mai numeroase și complexe.

Programele viitoare de cercetare pe termen lung orientate spre PCP trebuie să răspundă la noi provocări, cum ar fi nevoia de a promova sinergii la nivel european, național și regional, în vederea includerii politicii în domeniul pescuitului în celelalte

chestiuni maritime (în special abordarea ecosistemică și schimbările climatice) și în scopul dezvoltării în continuare a instrumentelor de politică și a guvernantei. Comunicarea privind o strategie europeană de cercetare marină și maritimă¹², publicată recent de Comisie, este un prim pas către abordarea acestei integrări.

Îmbunătățirea comunicării între oameni de știință, responsabili politici și părți interesate, în special CCPA și CCR, și asigurarea angajamentului deplin al acestora trebuie să rămână o prioritate.

- Cum pot fi create condițiile necesare în vederea obținerii unei cercetări științifice de înaltă calitate în ceea ce privește activitățile de pescuit în viitor, inclusiv în regiunile unde în prezent nu există astfel de activități de cercetare? Cum putem garanta în mod optim că programele de cercetare sunt bine coordonate în cadrul UE? Cum putem garanta disponibilitatea resurselor și formarea tinerilor cercetători în acest domeniu?
- Cum pot fi cel mai bine protejate și utilizate resursele disponibile în vederea obținerii de opinii pertinente în timp util?
- Cum putem promova mai bine implicarea părților interesate în proiectele de cercetare și cum putem include cunoștințele părților interesate în consultața bazată pe cercetare?

5.7. Politica structurală și sprijinul financiar public

Sprijinul financiar public acordat pescuitului este substanțial, fie că se acordă prin fondurile comunitare pentru pescuit sau prin diverse ajutoare de stat din partea statelor membre și prin măsuri de sprijin, inclusiv scutiri de taxe. Acesta intră adesea în conflict cu obiectivele PCP, în special cu nevoia de a reduce supracapacitatea, complicând chiar uneori problemele structurale în loc să contribuie la rezolvarea acestora.

Reforma PCP din 2002 a realizat unele progrese importante în direcția cea bună, eliminând unele ajutoare financiare care contribuiau direct la supracapacitate și la investiții excesive. Cu toate acestea, nu s-a ajuns la un nivel de sinergie suficient de dezvoltat și statele membre nu sunt foarte mult condiționate în ceea ce privește felul în care trebuie să cheltuiască sprijinul financiar pentru pescuit. În plus, sistemul actual nu este conceput pentru a răspunde la noi provocări sau la un context în schimbare. El trebuie, de exemplu, să se adapteze pentru a ține seama de evoluția PMI, de implementarea directivei privind strategia pentru mediul marin și de adaptarea regiunilor costiere la schimbările climatice. Împărțirea actuală a finanțelor FEP se bazează mai degrabă pe criterii de convergență regională decât pe compoziția flotei europene și pe deficiențele structurale ale acesteia.

Acest fapt demonstrează că este nevoie de legături mai strânse între finanțarea publică (în special prin Fondul European pentru Pescuit) și obiectivele politicii și noile provocări care influențează activitățile marine. Viitoarea reformă va trebui să asigure corectarea deficiențelor structurale ale industriei, oferind în același timp

¹² „O strategie europeană de cercetare marină și maritimă” - COM(2008) 534.

protecție împotriva oricăror efecte secundare nedorite ale reformei. Ea va trebui să promoveze și să faciliteze restructurarea și modernizarea industriei europene, să contribuie la viabilitatea pe termen lung a acesteia și să evite menținerea artificială a supracapacității.

- Care ar trebui să fie principalele priorități ale sprijinului financiar public și din ce motive? Care sunt schimbările pe care sectorul nu le poate gestiona singur, având prin urmare nevoie de sprijin financiar public?
- Cum putem orienta resursele financiare ale UE în vederea promovării inovării și adaptării la noile politici și contexte? Există noi domenii de acțiuni politice care să necesite finanțare? Ar trebui ca sprijinul financiar public să se concentreze asupra unor măsuri specifice de tranziție în ceea ce privește industria pescuitului, cum ar fi încetarea aruncării peștelui înapoi în mare?
- Cum se poate garanta sinergia, precum și coerența posibilelor finanțări din cadrul PCP cu alte instrumente naționale și comunitare?
- Cum se poate realiza o sinergie între pilonii viitoarei PCP? Ar trebui ca asistența publică să fie condiționată de îndeplinirea obiectivelor de politică de către statele membre?
- Cum pot fi dezvoltate resursele financiare ale UE pentru a putea oferi flexibilitatea necesară unei reacții prompte în caz de criză?
- Ar trebui ca finanțele publice să se aplice în mod egal tuturor sectoarelor (la scară mică și mare)? Ar trebui ca Fondul European pentru Pescuit să facă în continuare distincția între regiunile care intră sub incidența obiectivului de convergență și celelalte regiuni?
- Ar trebui ca sprijinul indirect, cum ar fi serviciile legate de gestionarea pescuitului (accesul, cercetarea, controlul), să fie în continuare gratuit pentru toate sectoarele industriei?
- Ar trebui ca subvențiile permanente pentru pescuit să fie eliminate treptat, fiind menținute, provizoriu, doar cele menite să reducă impactul social al restructurării sectorului?

5.8. Dimensiunea externă

În temeiul tratatului, domeniul de aplicare al competenței exclusive a UE în ceea ce privește conservarea resurselor acvatice cuprinde și gestionarea activităților de pescuit ale flotelor UE în apele necomunitare.

Principalul obiectiv al activităților care țin de dimensiunea externă a politicii comune în domeniul pescuitului ar trebui să fie acela de a extinde principiile unui pescuit sustenabil și responsabil la nivel internațional. Acest obiectiv trebuie să se încadreze pe deplin printre obiectivele PMI privind buna guvernare pe mare și dezvoltarea sustenabilă a regiunilor costiere. Alte obiective care guvernează în prezent dimensiunea externă a PCP, cum ar fi menținerea prezenței flotei UE la nivel

internațional și garantarea aprovizionării pieței UE prin intermediul acestei flote, sunt mai puțin importante azi.

Ideea că prezența navelor UE în întreaga lume sprijină legitimitatea UE și influența acesteia în cadrul organizațiilor regionale de gestionare a pescuitului nu pare atât de evidentă în prezent: chiar și în absența intereselor legate de pescuit, numeroși parteneri internaționali au demonstrat că sunt capabili să influențeze guvernanta activităților de pescuit la scară mondială și dau dovadă de o prezență activă în forurile internaționale. Mai mult, rolul important pe care îl joacă piața UE în comerțul internațional cu produse pescărești oferă suficientă legitimitate acțiunilor europene în forurile regionale și în alte foruri multilaterale. Trebuie subliniat, de asemenea, că logica aprovizionării piețelor europene de flota exterioară a UE este subminată de dependența crescândă de importuri a UE.

Trebuie să se asigure coerența cu alte politici UE în ceea ce privește toate aspectele PCP. În cazul componentei externe, politicile europene de dezvoltare și mediu au un rol special.

Prin urmare, este esențial ca obiectivele legate de dimensiunea externă să fie reexaminat și redefinite astfel încât ele să corespundă solicitărilor secolului al 21-lea.

Viitoarea PCP ar trebui să promoveze în continuare pescuitul responsabil în forumurile internaționale, cum ar fi Adunarea Generală a ONU și FAO, în cadrul responsabilității globale a UE și al eforturilor acesteia de a realiza o mai bună guvernanta a mărilor la scară mondială. Trebuie să continuăm lucrările privind unele chestiuni cum ar fi dreptul mării, protejarea ecosistemelor marine vulnerabile împotriva practicilor de pescuit distructive, precum și eforturile de negociere în vederea elaborării unui acord internațional privind resursele genetice marine care să se aplice dincolo de jurisdicțiile naționale.

Organizațiile regionale de gestionare a pescuitului (ORGP) sunt deocamdată considerate a fi cel mai bun instrument de guvernanta a activităților de pescuit, mai ales în ceea ce privește populațiile transzonale și rezervele de pești mari migratori în zonele economice exclusive (ZEE) și în marea liberă. Cu toate acestea, rezultatele lor sunt inegale și ele nu au fost întotdeauna eficiente în adoptarea de măsuri stricte de conservare și gestionare sau în asigurarea respectării acestor măsuri prin mijloacele lor de control. Prin urmare, este nevoie să se consolideze angajamentul acestor organizații în acest sens și să se îmbunătățească rezultatele lor globale. Pentru a se realiza acest lucru, cooperarea cu partenerii internaționali va fi în continuare esențială.

Reforma PCP din 2002 a dus la o tranziție dinspre acordurile tradiționale privind pescuitul, bazate în special pe principiul „am plătit, am pescuit și am plecat”, înspre o abordare mai cuprinzătoare și bazată mai mult pe cooperare în cadrul actualelor acorduri de parteneriat în domeniul pescuitului (APDP). Pe lângă faptul că actualele APDP oferă accesul navelor UE, ele caută și să consolideze capacitatea țărilor partenere de a garanta activități sustenabile de pescuit în propriile ape.

Cea mai mare parte a contribuției financiare aferente acestor acorduri sprijină țările partenere să își consolideze politica în domeniul pescuitului, inclusiv în ceea ce privește cercetarea științifică și controlul și monitorizarea activităților de pescuit

efectuate în apele lor. Aceste acorduri necesită însă o „întreținere considerabilă” și s-au dovedit a fi greu de implementat în multe țări din cauza tulburărilor politice sau din cauza utilizării lente sau inexistente a sprijinului acordat pentru activitățile de pescuit. În schimb, unele sectoare ale industriei pescuitului din UE, în speță sectorul tonului, s-au arătat extrem de interesate de extinderea rețelei de acorduri pentru ca aceasta să acopere mai bine traiectoria speciilor migratoare pe care le vizează în ZEE vecine. Pescarii din UE sunt, de asemenea, interesați de posibilitatea de a-și desfășura activitățile în ZEE în care acordurile UE oferă un înalt nivel de transparență și securitate juridică.

Cea mai mare calitate a APDP este aceea că ele contribuie la îmbunătățirea guvernantei pescuitului în apele țărilor în curs de dezvoltare. Totuși, analiza științifică și capacitatea de cercetare ar trebui consolidate pentru o mai bună evaluare a stării de conservare a stocului și o mai bună determinare a nivelurilor de captură sustenabile.

Sprijinul acordat sectorului pescuitului, în special în cadrul APDP, a contribuit la dezvoltarea industriei, însă nu în așa fel încât să aibă o influență semnificativă asupra combaterii sărăciei și asupra realizării Obiectivelor de Dezvoltare ale Mileniului. Politicile externe în domeniul pescuitului ar trebui să țină mai mult seama de strategiile din domeniul siguranței alimentare din țările terțe.

Prin urmare, arhitectura actuală a acordurilor noastre ar trebui reexaminată pentru a se explora alte forme de acorduri cu țări terțe care ar răspunde mai eficient nevoilor industriei europene și ale partenerilor noștri. Introducerea formelor de cooperare regională ar putea constitui un aspect care merită să fie analizat, mai ales într-un context în care integrarea regională este promovată ca un instrument de dezvoltare.

- Obiectivul central al PCP constă în promovarea pescuitului responsabil și sustenabil. Există vreun motiv pentru ca dimensiunea externă a PCP să fie guvernată de obiective diferite?
- Cum ar putea UE consolida rolul pe care îl joacă pe scena internațională în promovarea unei mai bune guvernante pe mare și în special în ceea ce privește pescuitul?
- Cum poate UE coopera cu partenerii săi pentru ca ORGP să devină mai eficiente?
- Contrar actualului principiu de liber acces la apele internaționale, ar trebui ca pescarii să plătească pentru dreptul de a pescui în marea liberă, în cadrul guvernantei prevăzute de ORGP?
- În cadrul viitoarelor acorduri internaționale privind pescuitul, cum pot fi urmărite obiective precum promovarea investițiilor (crearea de asociații în participațiune, transferul de know-how și tehnologie, investițiile și gestionarea capacității în sectorul pescuitului...), crearea de locuri de muncă (pe nave, în porturi, în industria de transformare) sau promovarea bunei guvernante maritime?
- Reprezintă APDP instrumentul optim prin care se poate realiza sustenabilitatea dincolo de apele comunitare sau ar trebui ca acestea să fie înlocuite de alte forme de cooperare? Ar fi oportun ca perspectiva regională să fie explorată? Ar fi bine

ca aceasta fie să înlocuiască, fie să completeze o perspectivă raționalizată bilaterală?

- Cum am putea oferi mai multă transparență și eficiență cercetării științifice, în vederea evaluării sustenabilității stocurilor de pește și a controlului pescuitului?
- Cum am putea asigura o mai bună cooperare și respectare a noilor reglementări în țările în curs de dezvoltare?
- Ar trebui ca operatorii din UE să suporte toate costurile aferente activităților lor de pescuit în apele țărilor terțe sau ar trebui ca o parte din aceste costuri să fie suportate în continuare de bugetul comunitar?
- Cum am putea contribui la creșterea posibilităților de gestionare a pescuitului pentru țările în curs de dezvoltare, de exemplu prin asistență bine orientată?
- Ar trebui ca integrarea flotelor de pescuit și a intereselor europene în țări terțe să fie urmărite în mod activ constituind un obiectiv al dimensiunii externe a PCP în scopul, mai ales, de a sprijini dezvoltarea țărilor partenere în cauză?
- Cum putem favoriza sinergiile între, pe de o parte, diversele forme de sprijin și diverșii parteneri din sectorul pescuitului și strategiile de dezvoltare ale statelor costiere, pe de altă parte?
- Ar trebui ca acvacultura să fie inclusă printre viitoarele acorduri de parteneriat?
- Cum ar putea fi stimulat potențialul de sustenabilitate și de beneficii ecologice și sociale al micilor flote din țările terțe?

5.9. Acvacultura

Acvacultura reprezintă un factor care contribuie din ce în ce mai mult la producția de alimente de origine acvatică în întreaga lume. În UE, producția de acvacultură constituie o activitate economică importantă în multe regiuni costiere și continentale, însă a rămas stabilă în ultimii ani. Comisia a analizat problemele specifice pe termen scurt și mediu ale acvaculturii într-o comunicare separată¹³. Este important însă să se discute rolul acvaculturii într-o PCP reformată.

- Ce rol ar trebui să joace acvacultura în viitoarea PCP: ar trebui ca ea să fie integrată drept un pilon fundamental al PCP, cu obiective și instrumente specifice, sau ar trebui ca ea să fie lăsată în seama statelor membre care să o dezvolte la nivel național? Ce instrumente sunt necesare în vederea integrării acvaculturii în PCP?

¹³

Comunicare a Comisiei către Parlamentul European și Consiliu: Construirea unui viitor durabil pentru acvacultură - Un nou impuls pentru strategia de dezvoltare durabilă a acvaculturii europene, COM(2009) 162.

6. ETAPELE URMĂTOARE

Lucrările referitoare la reformă nu vor împiedica lucrările de eficientizare a PCP în forma sa actuală. Multe acțiuni se pot realiza și chiar se vor realiza în intervalul de timp dintre momentul prezent și momentul implementării reformei. Printre acestea se numără:

- reformarea politicii de control în vederea garantării faptului că deciziile sunt implementate în mod corespunzător și că există condiții echitabile de concurență între statele membre;
- eforturi continue de combatere a pescuitului ilegal, nereglementat și nedeclarat, în vederea combaterii acestor activități în apele europene și a importului oricăror produse provenind din astfel de activități;
- noi inițiative pentru eliminarea peștelui aruncat înapoi în mare și pentru protejarea speciilor și habitatelor sensibile;
- o integrare continuă a PCP în PMI, inclusiv prin sprijinirea implementării strategiei pentru mediul marin în vederea asigurării protecției la nivel de mediu a ecosistemelor marine;
- o nouă strategie privind acvacultura pentru corectarea deficiențelor care împiedică dezvoltarea acestui sector;
- stabilirea și implementarea unor planuri de gestionare suplimentare pe termen lung în vederea reducerii presiunii legate de pescuit care apasă asupra stocurilor exploatate în mod excesiv și refacerea acestora în limitele RMS;
- o mai mare transparență pentru consumatori și îmbunătățiri suplimentare ale trasabilității producției de-a lungul lanțului de comercializare.

Aceste inițiative vor fi menite să rezolve problemele urgente pe termen scurt și mediu, în timp ce are loc analiza revizuirii pe termen lung a cadrului de politică. Ele vor fi elaborate, pe cât posibil, ținându-se seama de noile orientări pentru această reformă a politicii comune în domeniul pescuitului.

Împreună cu contribuțiile din partea organizațiilor părților interesate, a comunității de cercetare, a guvernelor statelor membre, a societății civile și a țărilor terțe, prezenta carte verde ar trebui să constituie baza unei dezbateri publice pe tema viitoarei PCP. Comisia ar dori ca această dezbateri să mobilizeze numeroși responsabili politici și cetățeni, de la cei implicați direct în sectorul pescuitului, la alte domenii de politică, la cetățenii europeni în general, în calitate de consumatori, cetățeni și contribuabili. Reprezentanții și părțile interesate din țările în curs de dezvoltare sunt invitați de asemenea să contribuie la discuții pentru a oferi punctul lor de vedere.

Luând în considerare rezultatul revizuirii bugetului și fără a aduce atingere discuțiilor viitoare cu privire la următorul cadru financiar, Comisia va face un rezumat al dezbaterii până în a doua jumătate a anului 2010 și va redacta concluziile cu privire la direcția pe care o va lua reforma PCP. Ulterior va fi realizată o evaluare a impactului, iar după alte consultări cu părțile interesate, Comisia va întocmi o propunere pentru un nou regulament de bază care va fi prezentată Consiliului și

Parlamentului European împreună cu alte propuneri legislative în contextul noului cadru financiar după 2013.

7. **EXPRIMAȚI-VĂ OPINIA**

Scopul acestei cărți verzi este acela de a iniția și a încuraja o dezbatere publică și de a aduna păreri cu privire la viitoarea PCP. Comisia invită toate părțile interesate¹⁴ să prezinte comentarii cu privire la întrebările adresate în această carte verde și le îndeamnă să trimită orice comentarii suplimentare până la 31 decembrie 2009 la adresa:

Comisia Europeană - Direcția Generală Afaceri Maritime și Pescuit

„Reforma PCP”

B-1049 Bruxelles

Belgia

sau prin email la: mare-cfp-consultation@ec.europa.eu

Contribuțiile vor fi publicate pe internet. Este important să se citească declarația specifică de confidențialitate atașată acestei consultări pentru a obține mai multe informații despre modul în care datele și contribuțiile dumneavoastră personale vor fi tratate.

Documente de sprijin și informații suplimentare privind consultarea sunt disponibile pe următorul site web: <http://ec.europa.eu/fisheries/reform>

8. **ACRONIME**

PCP Politica comună în domeniul pescuitului

CCPA Comitetul consultativ pentru pescuit și acvacultură

OCP Organizarea comună a piețelor

FEP Fondul European pentru Pescuit

ZEE Zona economică exclusivă

APDP Acorduri de parteneriat în domeniul pescuitului

ICES...Consiliul Internațional pentru Explorarea Apelor Maritime

¹⁴ Organizațiile profesionale sunt invitate să se înscrie în Registrul reprezentanților grupurilor de interese al Comisiei Europene (<http://ec.europa.eu/transparency/regrin>). Acest registru a fost instituit în cadrul Inițiativei europene în materie de transparență cu scopul de a oferi Comisiei și publicului larg informații cu privire la obiectivele, finanțarea și structurile grupurilor de interese.

PMI Politica maritimă integrată
RMS Randamentul maxim sustenabil
OP Organizații de producători
CCR Consiliu consultativ regional
ORGP Organizații regionale de gestionare a pescuitului
TAC Capturi totale admisibile